

Învățământul

Scurt istoric al Scolii Gimnaziale Vlădeni

În județul Ialomița, la începutul deceniului patru al secolului al XIX lea, se hotărăște înființarea de școli naționale în orașele reședință de județ. Se trece la organizarea unui învățământ public de stat, prevăzându-se în buget sume pentru întreținerea școlilor din orașele de reședință. Ele se numeau "naționale" spre a le deosebi de cele "particulare". Pentru o mai bună organizare s-a elaborat, în 1832, un Regulament școlar alcătuit de Eforia școlilor, condusă de Petrache Poienaru, director al Eforiei școlilor (Ministerul Educației). Potrivit regulamentului, urma ca în fiecare reședință de județ să ia ființă o școală începătoare cu trei clase.

Programa celor trei clase, din școlile începătoare, prevedea următoarele:

- În clasa copiii învață să citească și să scrie după metoda lancasteriană. Copiii silabisau în cor și învățau buchiile scriind pe nisip așezat în lădițe. Metoda apare pentru prima dată în Anglia, la sfârșitul secolului al XVIII lea și presupunea predarea materiilor de studiu cu ajutorul elevilor mai avansați.
- În clasa a doua, foloseau aceeași metodă și vor deprinde scrisu pe dictando și cititu liber pe diverse cărți. Vor fi capabili să utilizeze cele patru operații matematice, pe care le vor folosi pentru a face operații în gând, cu numere simple.
- Clasa a treia cuprinde învățarea catehismului, elemente de gramatică, geografie, istorie.

În anul 1838, s-a trecut la organizarea școlilor publice din mediul rural. Școlile de la sate au luat ființă pe baza dispozițiilor date, prin circulare venite de la Eforia școlilor și Departamentul din Lăuntru (Ministerul de Interne), adresate ocârmuitorului județului Ialomița, care dispunea ca în fiecare sat să se susțină un "cântăreț", de membrii comunității, fiind dator a învăța copiii satului carte și cântări. Conducerea județului a răspuns afirmativ cerințelor solicitate, au asigurat Eforia școlilor că va depune "*toată râvnă*", privind înființarea școlilor sătești, știind că această acțiune este pornită "*spre folosul și luminarea neamului*". Alegerea candidaților de învățători s-a realizat din

rândurile tinerilor de la sate, "*cântăreți sau grămățici*" de la biserici.

Pregătirea învățătorilor avea să se facă în școala națională din Călărași. Începând din 1838, aici se desfășurau cursuri de pregătire cu cei aleși de sate pentru a fi candidați. Trimiterea celor selectați la studiu se făcea pe cheltuiala sătenilor, câte doi lei pe an, precum și două kilograme de bucate, de fiecare sătean. Cursurile de pregătire începeau a doua zi după Sf. Gheorghe, 23 Aprilie, până la sfârșitul lui iunie și de la 15 august, până la sfârșitul lui septembrie. La 1 iulie erau trimiși în satele de baștină, și în cele șase săptămâni (până la 15 august) se ținea școală, după cum urmează : o zi cu jumătate din numărul școlarii, și în altă zi cu cealaltă jumătate, astfel încât o zi să fie la școală, o zi la lucru cu părinții. De la 1 octombrie și până la 23 aprilie candidații țineau cursuri cu toți copiii satului. Învățătorii erau chemați la pregătire în timpul muncilor agricole, când școlarii își ajutau părinții la muncile câmpului. Cursurile de pregătire durau patru luni pe an, pe o durată de 3-4 ani, uneori și mai mult, până ce candidații se deprindeau cu învățătura cerută

Atestatul(diploma) de învățător se elibera în prezența autorităților. Cu această ocazie, ei erau evidențiați pentru efortul depus la învățatură și purtare.

Ideea aceasta de a li se înmâna atestatul în fața obștii a constituit un stimulent pentru tinerii învățători, funcția lor căpătând prestigiu. Eforia școlilor introduce din anul 1843, un acord scris, în care tinerii învățători se angajau să nu părăsească slujba, pe o perioadă de 5 ani. Propunând să se dea numire de învățător la un număr de 33 candidați, profesorul școlii normale din Călărași arată că aceștia "*m-au chezățuit*", că vor servi cinci ani în slujbă. Din această listă aflăm și numele candidatului, reprezentant al satului Vlădeni, destoinic a lua numirea de învățător, pe domnul Florea Dumitru, în anul 1845.

Despre un învățământ organizat în localitatea Vlădeni, se poate vorbi începând cu anul 1838. Din documentele vremii, păstrate cu sfințenie de Arhivele Naționale ale Statului, aflăm că la data de 15 octombrie a aceluși an, profesorul școlii normale din Călărași a întocmit și înaintat Ocârmuirii Județului Ialomița un tabel cuprinzând numele candidaților, care au fost numiți în satele din Plasa Balta.

Pentru a organiza și deschide școala în satul Vlădeni, a fost numit, la data de 15 octombrie 1838, candidatul Ghimpescu Tudorache, în vârstă de 28 de ani, însurat, cu domiciliul în satul Vlădeni. De asemenea, pentru satul Chioara este numit la data de 14 octombrie 1838, Fane Vasile în vârstă de 20 de ani, iar pentru Brăilița, este numit Ion Vasile, la data de 4 septembrie 1838 în vârstă de 30 de ani. Să reținem că în anul 1839 în plasa Balta, în 17 localități existau 15 școli cu 234 de școlari. Tot din documente aflăm că la 2 martie 1839, în satul Vlădeni exista o școală, ale cărei cursuri erau frecventate de 15 școlari.

La început, școala a funcționat pe rând, în mai multe case ale oamenilor mai avuți din sat, pentru care unii percepeau chirie de la primărie, iar alții o făceau benevol. Comunitatea construiește cu forțe proprii un local de școală. Astfel, în anul 1844, școala existentă era alcătuită din două odăi cu o lungime de 3 stânjani (1 stânjani – 2,02 m) și o palmă (o palmă – 25 cm) și

o lățime 2 stânjeni și 4 palme și a fost construită după un standard stabilit de ocârmuirea județului. Pe dinaintea sălii de predare era o prispă cu 4 stâlpi, largă de 6 palme, închisă la un cap cu zid. Se prevedea ca *"peretele zidirii să se facă din paiantă și cu o cărămidă între ele"*, iar temelia de 2 cărămizi, pardoseala din scândură sau cărămidă, iar acoperișul din șindrilă sau cenușar.

Școala din satul Vlădeni mai primește un învățător, odată cu numirea domnului Florea Dumitru, la 16 mai 1845, în vârstă de 20 de ani, de baștină din Vlădeni. La aceeași dată este numit și consăteanul său, domnul Dinu Toader, în vârstă de 18 ani, dar la școala din Brăilița.

În mediul rural, țăranul era obligat să-l plătească pe învățător, ajuta la ridicarea școlii și întreținerea ei, aducea lemne de foc. Părinții cumpărau mobilierul și tabla pentru aritmetică și litere.

Copilul se putea înscrie la școală în orice perioadă a anului, fiind examinat asupra cunoștințelor ce le are și repartizat în bancă. Un școlar silitor nu stă mai mult de o lună în bancă, astfel că 10 bănci reprezentau învățătura dintr-un an școlar, cel care trecea în ultima bancă absolvea clasa. Școlarii erau examinați prin întrebări la lecții sau prin examinare la sfârșitul lunii. În anul 1848, dintr-un raport, din 10 aprilie, aflăm că la școala din satul Vlădeni erau 22 de școlari, în Brăilița 21 de școlari și în Piuă Petri 29 de școlari.

După revoluția de la 1848, școlile de la sate sunt închise o perioadă îndelungată de timp. Noua conducere administrativă a țării se temea de luminarea populației de la sate. Învățătorii de la sate sunt socotiți căpetenii ale mișcării revoluționare și, de aceea, în diferite adrese trimise la cârmuirile județene, se atrăgea atenția pentru o supraveghere atentă asupra lor.

Activitatea desfășurată în școlile de la sate în perioada 1838-1848 convinsese pe țăranii despre necesitatea învățării de carte.

La 19 ianuarie 1857, N. Crețulescu, ministrul Cultelor și Instrucțiunii Publice, arată Eforiei școlilor că, prin ofisul nr. 12 din 11 ianuarie 1857 al caimacanului Al. D. Ghica, trebuie să ia măsuri pentru pregătirea învățătorilor, iar cât privește localurile de școli subliniază că a luat înțelegere cu Departamentul din Lăuntru pentru repararea celor vechi și reclădirea altora noi. Învățătorii încep să aibă și câteva avantaje : se stabilește un salariu de 300 lei pe an și este scutit de orice dare către stat. Satele mici nu puteau asigura suma stabilită necesară plății învățătorului. Din catalogul trimis de institutorul din Călărași, către Eforia școlilor, cu absolvenții din 7 septembrie 1857, găsim următoarea observație - să nu i se dea carte de orânduirea ca învățător, lui Teodor Apostolescu, pentru că satul are numai 74 de familii și nu poate susține cheltuiala.

După anul 1859 apare un interes crescut pentru răspândirea învățării de carte, pentru punerea în practică a obligativității și gratuității învățământului, principii de bază ale Legii Instrucției din 1864. Astfel, din catalogul pe care conducerea județului îl înaintează Eforiei, în anii 1858-1859 aflăm că la Vlădeni funcționa o școală cu 36 de elevi, păstoriți de domnul candidat de învățător Neagu Dumitrescu. La 18 iulie 1859, institutorul superior prezintă și lista de candidați propuși a li se da numire de învățători. Astfel, domnul Neagu Dumitrescu devine oficial învățător în satul Vlădeni, la vârsta de 20 de ani, iar la Chioara este repartizat domnul Ion Teodorescu, în vârstă de 21 de ani.

După 1864, învățământul devine obligatoriu și toți copiii țăranilor sunt aduși la școală. Multe date referitoare la evoluția școlii Vlădeni, ne sunt oferite de Monografia școlii primare Vlădeni, scrisă de domnul învățător

Dinu Nicolescu în anul 1943. Datele oferite în toată această perioadă sunt preluate din această monografie.

Din anul 1864, școala funcționează, se presupune, până în anul 1875 în biserica satului, sub îndrumarea domnului Popa Nae, fiind și preotul satului la acea vreme. În anul 1875 vine ca învățător, Nicolae Cora, care ține cursurile în casa lui Ion Băjenaru, casă ce se găsește în centrul satului. Anul 1877 aduce un nou învățător, Nicolae Mihăilescu, poreclit "Buba", care ține cursuri în casa săteanului Ion Liscoveanu, pusă gratis la dispoziția învățământului. Tot aici învață copiii satului și învățătorii Neagu Vlădoianu și Barză Virgil. În anul 1880, când era învățător Ion Piscureanu, reprezentanții comunei hotărâsc să construiască școală pe teritoriul actual al muzeului. Școala este compusă din trei odăi, una mai mare utilizată ca sală de clasă, o tindă și una pentru primărie. De la această dată școala funcționează în localul comunei, local igienizat și bine întreținut.

În anul 1891 vine învățător Pantelimon Mușică, de fel din Teleorman, un bun dascăl, care intră des în conflict cu arendașii moșiei statului și este mutat în 1894, când vine Barbu Dinulescu, scos la pensie din oficiu, în 1903. Din 1903 până în 1906 funcționează domnul Grigore Popescu, tânăr învățător, venit de pe băncile școlii normale, priceput și conștiincios ce susține cursurile temeinic. Acesta se transferă la Căzănești și este înlocuit de Emanoil Dinulescu până în anul 1908, când se transferă la Făcăeni. Una dintre dovezile, care certifică activitatea impecabilă a domnului învățător, culeasă din registrul de inspecții 1895-1950, este următoarea :

Proces verbal

"Astăzi, 22 decembrie 1905, inspectând școala rurală mixtă din comuna Vlădeni, am găsit la postul său pe dl. Grigore Popescu, învățător- diriginte al acestei școale, ocupat cu prelegerile înaintea a 109 elevi și eleve în cele trei diviziuni. Am ascultat mulți băieți și fete din fiecare divizie la

diferite materii prevăzute de programe și am rămas deplin satisfăcut de răspunsurile lor clare și sigure, de gradul dezvoltării lor mintale, ca și temeinica cunoștințelor lor.

Am asistat apoi la lecțiile : diftongul "oa" cu divizia I; "Cocoșul, câinele și vulpea" cu divizia a II a și în fine "o scrisoare de felicitare" cu divizia a IIIa. Toate aceste lecții au fost metodic tratate și bine reușite.

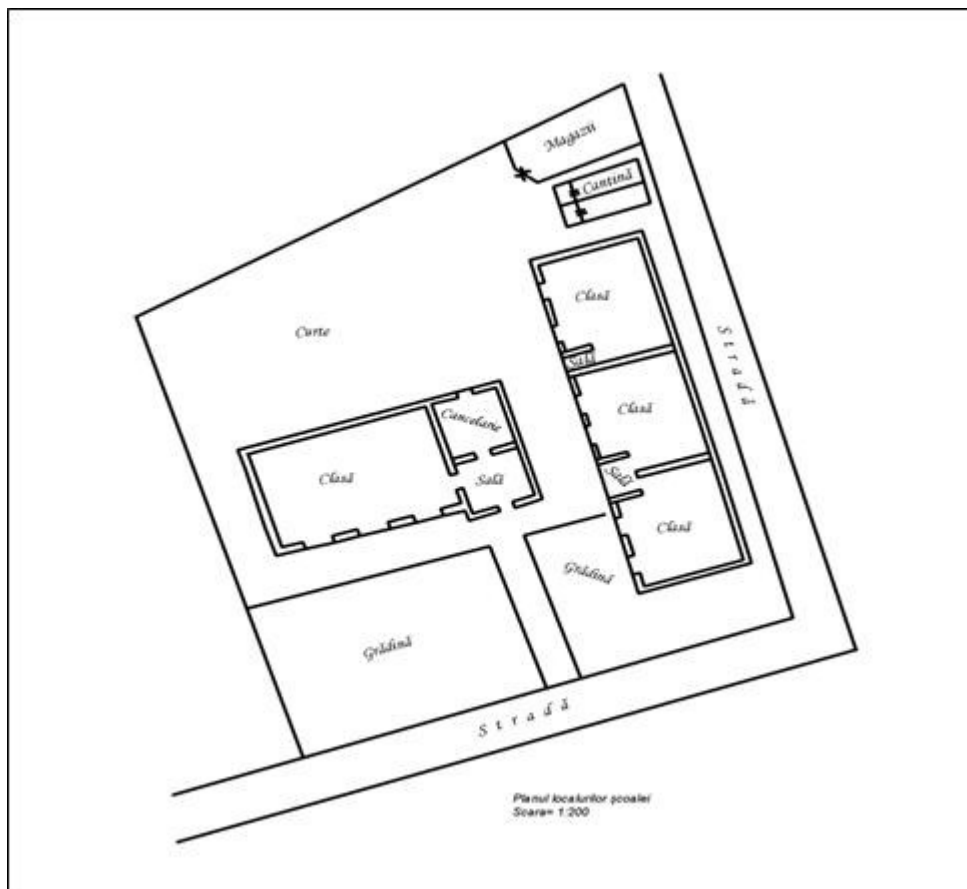
Constat că dl. Grigore Popescu este unul din învățătorii sârguitori și pricepuți care merită toată lauda pentru zelul și activitatea ce o desfășoară.

Cărțile întrebuințate sunt aprobate de minister. Caietele de caligrafie, nu sunt timbrate și nici numerotate în paguba Casei de Credit, a Corpului Didactic. Gramaticile de Iorgovan și Stoienescu pentru divizia a II a, de asemenea. Domnul învățător însă pune toată răspunderea în sarcina libralului Alcalay, care i le-a trimis astfel și care i le-a retrimis, după ce domnul învățător i le înapoiase.

Disciplina și atenția nu lasă nimic de dorit. Revisor școlar : H. Nicolae"

Casa Școlilor zidește în anul 1907 un loc tip cu o singură sală de clasă și o cancelarie pe locul unde se găsește vechea școală și primăria, azi muzeul și monumentul, cu o valoare de investiții de 215000 lei. În același an se înființează al doilea post de învățător, ocupat de doamna Maria Mușică. În anul 1908, Emanoil Dinulescu predă dirigenția lui Teodor Popescu, care activează până în toamna lui 1909, transferat la școala din Sf. Vasile. Domnul Gheorghe Nucă funcționează până în anul 1938, când pleacă la București. Este primul învățător care se stabilește și muncește conștiincios aproape 30 de ani. În 1912, școala veche este demolată și o clasă funcționează cu chirie prin diferite saloane mai încăpătoare din comună. Așa rămâne școala până în anul 1916 când începe războiul și învățătorul pleacă la datorie. Un an încetează cursurile și în 1917 este trimis învățător un refugiat din regiunea

Putnei, domnul Vasile Stoica, un dascăl în vârstă, dar la înălțimea misiunii, mai ales, în acele vremuri. În anul 1919 se înapoiază din război domnul Gheorghe Nucă și-și reia postul, cu mai mult dor de muncă. În anul 1921 este numit pe al doilea post, învățător titular, domnul Vasile Rădulescu, care funcționa și în anul 1943. În anii 1922 și 1924 se mai înființează încă două posturi ocupate de învățători suplinitori până în 1925, când posturile sunt completate cu învățători titulari.

Școala Vlădeni în anul 1924

Școala este alcătuită din două clădiri. Una din zid, tip Casa Școlilor, cu o sală de clasă și o cancelarie, a doua construită în 1922, din gard de nuiele și pari de salcâm și stejar, cu două săli de clasă. Această școală a fost

construită în timpul domnului Gheorghe Nucă, cu bani și materiale obținute de la locuitorii satului. Se vede sârguința, acestuia și dragostea de care se bucură în sat învățătorul Gheorghe Nucă. În 1924, când este repartizat școlii, al patrulea post, este nevoit să mai construiască încă o sală, în continuarea celorlalte două. Reușește, în anul 1924, să obțină de la Prefectura județului Ialomița, un ajutor de 40000 lei, cu care clădește în continuare cea de-a treia sală. Sălile sunt mai mici decât cea tip Casa Școlilor și nu poate găzdui mai mult de 50 de elevi. Pentru viitor, populația școlară fiind în creștere, apare cerința sălilor de clasă încăpătoare.

Acestor săli, cu ajutor de la comună, în anul 1933, li s-au adus anumite îmbunătățiri. În interior, în săli, este așezat un soclu de scândură de un metru înălțime. De asemenea, se bate, un tavan din scândură, care este vopsit în alb, pentru reflexia luminii. La exterior, pereții dinspre nord și vest au fost căptușiți cu scânduri.

În clasa școlii tip, urmează în fiecare an clasa a I a, fiind cea mai numeroasă. În celelalte săli de clasă urmează clasele a II a, a III a, a IV a, cu câte o clasă supra primară. Din lipsă de învățători, având numai patru oameni la șapte clase, nu pot grupa cursul supra primar unui singur învățător. Școala este așezată în mijlocul satului, la îndemâna întregii populații școlare. Nu sunt școlari a căror locuință să fie mai departe de 1500 m. Curtea pentru recreații nu este mai mare de 200 m² și este insuficientă pentru un număr de 240 de elevi pe care-i are școala an de an. Școala deține teren arabil, 8,5 ha prin împroprietărire de la stat și 5 ha care au intrat în proprietatea școlii, în urma succesiuni vacante a locuitorului Anton Cristea, în anul 1927.

Registrul de inspecții școlare din perioada 1895 – 1950 ne arată numărul de posturi existente în 1934: Gheorghe Nucă – director, Dinu Nicolescu, preot Vasile Rădulescu și Maria Dumbravă. Gheorghe Nucă, fiind

considerat un cadru didactic bine pregătit și cu îndelungată experiență didactică, este selectat și promovat în funcția de revizor școlar.

Cum funcționa școala în anul 1943 – funcționează cu patru posturi : două de bărbați, două de femei.

Postul I, ocupat de domnul Vasile Rădulescu, învățător grd. II. Născut în comuna Vlădeni, în anul 1899, a urmat cursurile școlii primare în sat, apoi în 1916 cursurile a patru clase normale, la școala normală de băieți din Galați. După război, urmează pe celelalte două clase la Buzău, al cărei absolvent este în anul 1920. După satisfacerea serviciului militar, este numit învățător în satul natal Vlădeni, la 1 noiembrie 1921. Începe apostolatul la aceeași școală unde a învățat abecedarul. În anul 1927 își ia definitivatul la Călărași, iar în 1953, gradul II, la Școala Normală de Fete din București. A participat la cursurile destinate elevilor normaliști derulate la Constanța, pentru a deveni preot, în anul 1924.

Postul II, ocupat de doamna Maria Dumbravă, învățător definitiv. Născută în orașul Hârșova, județul Constanța în anul 1909, a urmat cursurile primare în comuna Piuța Petri, Ialomița și apoi școala normală de fete din Brăila, unde este declarată absolventă, în anul 1928. În anul școlar 1928-1929 este numită suplinitoare în satul Brăilița, iar în toamna anului 1929, numită titulară la școala din Vlădeni. Se detașează doi ani mai târziu la Gura Ialomiței, după care revine la post în septembrie 1931, unde funcționează până în 1936. În toamna acestui an, se detașează la Stoenеști –Ialomița și apoi alți doi ani școlari, la Făcăeni - Găița, după care, nemaiputând face altă detașare revine la postul său. Examenul de definitivat l-a dat în anul 1935 la Școala Normală de Băieți din București.

Postul III, este ocupat de domnul Dinu Nicolescu(foto), învățător grd. II. Născut în comuna Vlădeni, în anul 1905 a urmat cursurile primare în sat, patru clase înaintea războiului și una după război, după care urmează cursurile școlii normale de băieți din Călărași. Finalizează cursurile în iunie 1925 și este numit învățător suplinitor la școala din Vlădeni, satisface stagiul militar și este numit învățător titular în septembrie 1929 la școala Vlădeni. Pe 1 Septembrie 1933 este numit învățător definitiv, în urma examenului susținut la liceul Știrbei Vodă din Călărași, iar la 1 septembrie 1936 este numit învățător cu gradul II în urma examenului de înaintare, susținut la Școala Normală de Băieți din București.

Postul IV, ocupat de doamna Virginia Nicolescu, fostă Dima, învățătoare cu gradul II. Născută în comuna Piua Petri, în 1911, a urmat cursurile primare în satul natal. În 1923 se înscrie la Gimnaziul Mixt din Fetești, iar în 1927, trece, cu patru clase de gimnaziu, la Școala Normală de Fete din Brașov. În iunie 1929 este declarată absolventă și în septembrie același an, este numită învățătoare suplinitoare la școala din comuna Vlădeni, unde funcționează până în 1931, când este numită titulară în comuna Corinlar- Dorustor. În același an, este detașată la școala Jegălia, unde este transferată în 1932 și funcționează până în 1934, când este detașată, la școala din Vlădeni, unde transferată în 1938 în locul domnului învățător Gheorghe Nucă, funcționează și în 1943. Este numită învățător definitiv în anul 1933, în urma examenului dat la liceul de băieți din Călărași, iar gradul II este obținut

în 1936, reușind la examenul de înălțare de la Școala Normală a Societății din București.

Grija materială a școlii o are comitetul școlar, înființat în anul 1921. Rolul acestui comitet școlar a fost acela de a întreține în stare de funcționare a instituției de învățământ, de a gestiona fondurile destinate școlii, dotare și reparații. Veniturile și cheltuielile comitetului în exercițiul financiar 1941/1942 : la venituri suma de 50329 lei, iar la cheltuieli suma de 45553 lei. Din aceștia, suma de 32000 lei a fost întrebuințată pentru întreținerea localului de școală, restul a fost arenda terenului școlar, care s-a depus la percepție sub Fond inventar agricol și 2000 lei au mers către cantina școlară. Suma de mai sus a fost întrebuințată și pentru școala din satul Mihai-Vodă (Progresu), care ține tot de acest consiliu. În satul nou înființat nu exista școală astfel încât în toată această perioadă, școala își avea sediul în casa învățătorului. Iată cum arată un contract de închiriere din anul 1939 între primarul comunei Vlădeni Gheorghe Grasu și Dumitru I. Moise, învățător în satul Mihai Vodă : "Eu Dumitru I. Moise închiriez domnului primar al comunei Vlădeni una cameră din casa mea situată în satul Mihai Vodă, în care va funcționa școala din acel sat. Durata este de la 1.09.1939 – 1.10.1940. Prețul chiriei va fi de la 1500 lei pentru tot acest timp. Făcut azi 28.08.1939". Declanșarea celui de-al doilea război mondial, duce la scăderea calității actului educativ, datorat deselor întreruperi. Economia falimentară și rechizițiile pentru front, suportate de populația de la sate, duc la scăderea interesului pentru școală.

O altă acțiune, derulată după finalizarea războiului, a fost aceea de a combate sau diminua analfabetismul. Astfel, apelul Inspectoratului Școlar al

66

Înștiințare

1950

Se pune în vedere, că începând de astăzi 1 Februarie 1950, toți învățătorii sunt obligați să meargă prin sat în sectoarele respective pentru a aduce analfabetii la școală.

- 1) Dinu Nicolescu
- 2) Theorghe Musica
- 3) Aureliu Săndulescu
- 4) Ion Cenușaru
- 5) Virginia Nicolescu
- 6) Nicolae Petre
- 7) Cornelia Mirea
- 8) Stela Rădulescu
- 9) Raisa Botnaru
- 10) Maria Gh. Musica

Director,

EXECUTAT
LA DIRECȚIA JUDEȚEANĂ
IALOMIȚA
A ARHIVELOR NAȚIONALE

Secretar,
I. D. Hoșu

Campania de alfabetizare

județului Ialomița, transmis cadrelor didactice de la sate, a fost de a se implica în școlarizarea neștiutorilor de carte. La 30 ianuarie 1946 se deschide oficial campania de alfabetizare pentru locuitorii neștiutori de carte. Cursurile erau ținute la școală sau la primărie. Frecvența la aceste cursuri de alfabetizare era, în general slabă, deoarece cei chemați la școală erau în majoritate oameni bătrâni și, atunci când timpul era frumos, ei lucrau la câmp.

Din registrul de inspecții pentru perioada 1895-1950, aflăm că la 22 martie 1949 la școala din Vlădeni erau opt posturi didactice, un local propriu, cu patru săli de clasă și cancelarie. La cursurile de alfabetizare erau înscriși 213 cursanți și, conform instrucțiunilor primite, domnul director Teodorescu Teodor, trebuia să organizeze examenul de absolvire în ziua de 27 martie 1949, deoarece încep muncile câmpului, care nu trebuie stânjenite.

Prin legea învățământului din 3 august 1948, a fost aleasă, în mod mecanic, o nouă structură organizatorică, de tip sovietic. Copiii, cu vârste între 3 – 7 ani, erau școlarizați în unități de învățământ preșcolar – grădinițe cu orar zilnic, săptămânal, sezonier – organizate în timp, subordonate școlilor elementare. Învățământul elementar (primar), este de 7 clase, din care primele 4 sunt obligatorii și cuprindea elevi cu vârste între 7 – 11 ani, iar ciclul II era constituit de elevii din clasele V-VII, iar acest lucru nu mai era obligatoriu, ci facultativ. Cursurile gimnaziale și liceale de 8 opt ani sunt reduse la o școală medie, ce dura 4 ani, redusă apoi la 3 ani, prin decretul nr.56/1951, ca în URSS.

Numărul de copii care frecventau școala în anul 1950 era de 313, din care 214 la clasele primare I-IV, obligatorii și 99 în clasele V-VII, facultativ. Numărul tot mai crescut de elevi, face imposibilă desfășurarea orelor de curs, în numai 4 săli de clasă și se impune închirierea altor spații din comună. Amintim doar că în anul 1955 elevii din clasa a III a își desfășurau cursurile

în casa lui Dima Ion. Probabil acest lucru s-a realizat din cauza condițiilor impropriei. Sălile construite în 1922 nu mai corespund actualelor cerințe și normelor de siguranță a elevilor.

În anul 1950 îl găsim învățător pe domnul Ion Cenușaru(foto), născut la 24.10.1926 în comuna Vlădeni, fiind cel mai mic fiu al lui Florea Cenușaru. Funcționează la școala Vlădeni începând cu 1.11.1948. Finalizează cursurile Școlii Pedagogice din Constanța în anul 1956, cu specializarea învățător. În anul 1959 obține definitivarea în învățământ, iar la 1.09.1966 se mută la București, unde, își continuă profesia de învățător. În perioada 1956-1959 este propus în funcția de director datorită activității excepționale desfășurate la catedră, sprijinul dat cadrelor didactice necalificate pe care le-a

antrenat permanent în activitatea culturală obștească. În activitatea la clasă a avut rezultate bune, a studiat temeinic literatura de specialitate, a participat activ la ședințele comisiilor metodice ale cursurilor pedagogice și a prezentat diferite referate. De asemenea, a fost deputat în Sfatul Popular, director de cămin și instructor extrabugetar cu munca pionierească. Aflăm, că domnul Cenușaru Ion a predat limba și literatura română în perioada 1951-1962, în paralel cu activitatea desfășurată la clasele primare.

Doamna Cenușaru Lucia, născută la 25.05.1939 în satul Maltezi, Comuna Stelnica a absolvit Școala de fete din Iași în anul 1950. Este învățătoare la Școala medie din Fetești-Gară în 1952, pentru ca de la 1.09.1955 să funcționeze la Școala Vlădeni, până în anul 1966 când pleacă cu familia la București. Obține definitivatul în învățământ în anul 1959.

În anul 1960 se începe construcția unei noi școli, construcție care se păstrează până azi și în care se desfășoară activitatea educativă la nivelul

Școala Vlădeni 1956 (Dl. Iorga, dl. Cenușaru)

comunei Vlădeni.

Construcția se realizează în trei etape : în prima etapă se construiesc două săli de clasă, cele două clase de la intrare și o cancelarie; în a doua etapă sunt adăugate încă 3 săli de clasă, pe partea stângă, paralele cu strada

Mare, cu o deschidere a ferestrelor către sud, spațioase și luminoase; în cea de-a treia etapă sunt construite alte 3 săli de clasă și cancelarie. Construcția se finalizează în anul 1964 și este reabilitată în anul 2008 prin fonduri obținute printr-un proiect de la Banca Mondială și Ministerul Educației.

În anul 1961 îl avem la post pe domnul Vasile Iliescu, născut în satul

C
o
m
a
n
i

,
j
u
d
e
ț
u
l

O
l
t
,

î
n

a
n
u
l

1
9
1
7
.

D
i

I
l
i
e
s
c
u

C
o
r
n
e
l
i
a
,

f
i
i
c
a

l
u
i

V
a
s

i
l
e

I
l
i
e
s
c
u
,

n
ă
s
c
u
t
ă

î
n

a
n
u
l

1
9

în Remetea din județul Satu Mare. După numai un an, în 1970, se transferă la Școala Vlădeni, pe catedra de limba și literatura română, unde profesază până în 1980. Datorită calităților pedagogice, organizatorice doamna profesor este numită în funcția de director între anii 1976-1980, după care se transferă la Constanța.

Legea învățământului nr. 11 din 13 mai 1968, reînnodea practic, tradițiile învățământului național către o orientare europeană, întreruptă vremelnic în 1948, confirmând, o dată în plus, valoarea și oportunitatea experienței românești în domeniu, inclusiv în ceea ce privește promovarea accesului la educație a tuturor tinerilor. Apariția acestei legi duce la stabilirea unei noi structuri : învățământ preșcolar (3-6 ani); învățământ obligatoriu de cultură generală (primar I-IV și gimnazial V-VIII); învățământ liceal (IX- XII/XIII); învățământ profesional și tehnic (IX-X).

După marea inundație din aprilie 1970, când satele Lunca (Chioara), Brăilița, Bobu, Sf. Vasile sunt părăsite de locuitori, multe familii se mută definitiv în comuna Vlădeni. Efectivele de elevi au crescut și, dintr-o dată, apare iar problema spațiului.

"În 1970 – aprilie – Brațul Borcea se revarsă și priveam neputincioși cum apa se întinde. Pe cel mai coborât loc se afla localul școlii, de aceea printre primele clădiri inundate a fost școala din Chioara (Lunca). Inundarea comunei a început pe 19 Aprilie, iar trimestrul al III lea începea pe 20 Aprilie. Din cauza inundațiilor începerea trimestrului este amânată, în Chioara (Lunca), iar copiii din Chioara sunt transportați cu tractorul la școala din Brăilița. Localul școlii din Brăilița, fiind situat la o altitudine mai ridicată, fusese ocolit de inundație. La jumătatea lunii mai cursurile sunt întrerupte definitiv și totodată încheiată situația școlară. Cu durere în suflet, oamenii sunt nevoiți să își lase în urmă agoniseala de-o viață. Începuse strămutarea". (învățător Chiriță Georgeta, 5.03.2004)

Școala Vlădeni 1974, cls I, doamna Chiriță Georgeta

Doamna Chiriță Georgeta, născută în anul 1947 în satul Necșesti – Teleorman, a finalizat cursurile liceului din Roșiorii de Vede. Pentru că în împrejurimi nu existau posturi de învățători este nevoită să meargă în Bărăgan.

Vine la Secția de învățământ din Fetești, pe 1 Decembrie 1965, solicită un post de învățător, de unde primește răspuns la sfârșitul lunii, să se prezinte la școala Lunca (Chioara). Astfel, la vârsta de 18 ani și 4 luni, în anul 1966, pe 11 Ianuarie ajunge la Fetești, la secția de învățământ, de unde primește decizia pentru școala Lunca. Din spusele doamnei învățător aflăm că școala din Chioara era formată din două corpuri de clădire, una tip Casa Școlilor (Spiru Haret) cu două săli de clasă și o cancelarie și un alt corp de clădire compus din patru săli de clasă, o cancelarie și o cameră pentru materiale. Mai aflăm că satul Sf. Vasile s-a desființat înainte de 1955 din cauza umidității. Funcționează aici până în anul 1970, după care este mutată la școala Vlădeni, unde predă până la pensionare, în 2004.

Domnul Cîrstea Floria, născut în anul 1937 în comuna Prisaca din județul Olt este absolventul Institutului Pedagogic de 3 ani din cadrul Facultății de Filologie. În anul 1958 este încadrat pe postul de profesor de limba și literatura română la școala din Chioara. Între anii 1968-1970 este numit director la școala Lunca (Chioara). După evenimentul din primăvara lui 1970 sunt evaluate pagubele produse de inundație și se ia decizia ca locuitorii comunei Lunca (Chioara), să fie strămuțați în zonele mai sigure. Cei păgubiți primesc cecuri cu valori cuprinse între 5000 – 18000 lei pentru

a-și reface locuințele. Mulți dintre locuitorii satelor avariate se vor muta în Vlădeni. Așa îl găsim pe domnul Cîrstea Floria, ca profesor de limba și literatura română la Vlădeni din anul 1970. Tot în acest an este numit pe funcția de director la școala Vlădeni, din 1970 până în anul 1976 și revine pe funcție între anii 1989- ian.1998, iar în anul 1999 se pensionează.

Doamna Cîrstea Sultana născută în anul 1933 la Chioara, este absolventă a școlii pedagogice, iar în 1953 funcționa ca învățător în comuna Chioara. Se transferată la Vlădeni, după anul 1970 unde, profesează până în anul 1997.

Școala Vlădeni 1980, doamna Cîrstea Sultana

Data fiind situația nou creată, în anul 1970 începe construcția unei noi școli, care va fi gata doi ani mai târziu, în 1972. Școala este compusă din 4 săli de clasă, 2 ateliere, o cameră pentru material didactic și cancelarie. Școala va fi frecventată de elevii claselor gimnaziale și elevii claselor a IX a și a X a. Învățămintul primar își desfășura activitatea în localul actualei școli. În această perioadă existau clase paralele, iar numărul elevilor ce frecventau cursurile școlii Vlădeni ajungea la 600 de elevi. Din păcate, datorită scăderii populației școlare, după anii '90, această școală este închisă și intră în administrarea Consiliului Local Vlădeni. Este transformată, după reabilitare, pentru scurt timp în atelier de croitorie.

Școala tip, construită în 1907 este dezafectată după construcția noii școli și este folosită ca sală de sport. Demolarea celor 3 odăi, construite în 1922, se realizează în momentul când este dată în folosință noua școală.

Școala elementară, din centrul comunei, construită la începutul anilor '60, singura din localitate în care elevii și cadrele didactice își desfășoară activitatea, a fost în mod constant modernizată, prin accesare de fonduri europene, pentru a da posibilitatea copiilor din comună, să beneficieze de un învățământ modern și un climat de lucru prietenos. Astfel, în toamna anului 1998, se mai adaugă o anexă școlii, în care va fi montată noua centrală termică.

În anul 2003, școala Vlădeni a fost parte a unui proiect european PHARETVET, care a constat în realizarea unui corp de clădire destinat învățământului profesional și tehnic, în valoare de 200000 €. Pe lângă construirea acestui spațiu, în suprafață de 320 m², școala mai era dotată cu echipamente necesare desfășurării activităților practice și echipamente de birotică și IT. Amintim că din anul 2004, Școala cu clasele I-VIII Vlădeni se transformă în Școală de Arte și Meserii, și trece astfel la un învățământ profesional și tehnic în domeniul agricol, specializarea – lucrător în agricultură, în care își desfășurau activitatea clasele IX – X, reprezentând ciclul I de pregătire. Documentația pentru proiect a fost depusă la Ministerul Educației Naționale, în toamna lui 2003, fiind selectați și eligibili pentru derularea proiectului, alături de încă 14 școli din județ. Astfel odată intrați în acest proiect PHARETVET 2004, încep să apară roadele muncii depuse, dotările, care apar pe rând odată cu anul 2006 (4 xerox-uri, videoproiector,

computere, 2 laptop-uri, aparat foto digital, imprimante, telefon fax, etc.), pentru ca din primăvara anului 2007 să înceapă construcția noului local. Construcția e finalizată în anul 2008, iar recepția este făcută

în anul 2009 și constă din două laboratoare, 60 m², fiecare, un atelier și grup sanitar. În anul 2008, din cauza domeniului neatractiv în rândul absolvenților de clasa a VIII a, conducerea școlii a solicitat schimbarea domeniului agricol în domeniul servicii, cu specializarea lucrător în comerț și se înființează prima clasă de comerț.

În urma evaluării externe, ARACIP, școala primește avizul de funcționare, pentru ca după numai 2 ani, școala de arte și meserii (învățământ profesional și tehnic) să se transforme în liceu tehnologic, cu domeniul de activitate comerț, specializare – tehnician în comerț. Titulatura de liceu tehnologic este valabilă o perioadă scurtă de timp, între 2010 – 2013, pentru ca din anul școlar 2013/2014 să revină la vechea titulatură de școală gimnazială.

Ulterior, atelierul este compartimentat în trei spații, ce urmau a deveni săli de clasă, începând cu anul școlar 2010/2011. Scopul compartimentării acestui atelier a fost de a aduce clasele de după amiază, dimineață și a învăța într-un singur schimb.

În anul școlar 2004 Școala cu clasele I-VIII Vlădeni, este implicată într-un proiect de dotare cu echipamente IT, SEI IV, derulat la nivel național, în care școlile din mediu rural sunt dotate cu 10 stații HP, o imprimantă și un server, cu scopul de a înființa un laborator de informatică.

Un alt proiect în care a fost implicată școala a fost acela de reabilitare a școlii existente. Proiectul a fost demarat prin Banca Mondială și Ministerul Educației Naționale. Depunerea documentației într-un timp record, anul 2005, a făcut ca școala Vlădeni să fie selectată printre primele școli ce urmau să fie reabilitate. A fost posibil acest lucru, datorită documentației serios întocmite și a criteriilor de eligibilitate îndeplinite. Lucrările de reabilitare ale școlii sunt începute în luna ianuarie a anului 2008 și finalizate în toamnă. Reabilitarea a constat în realizarea de noi tencuieli, consolidare clădirii, schimbarea ferestrelor, repararea acoperișului, finisaje, schimbarea ușilor de la clase, instalație electrică și termică; apoi dotarea cu mobilier nou (pupitre, scaune, table). În vara anului 2009 este construit și noul grup sanitar, lipit de școală.

Investițiile continuă să se deruleze în spațiul instituției școlare și după finalizarea și implementarea acestor proiecte. În anul 2011 este construit acoperișul, pe noul corp de clădire, estimat la suma de 17000 lei, este conectat la internet laboratorul de informatică, sunt pavate curțile interioare, este montat mobilierul stradal etc.

În anul 2020 a fost implementat proiectul „Cresterea eficienței energetice a școlii Vlădeni ,Comuna Vadeni, Jud. Ialomița” prin programul SUERD cu finanțare europeană și cofinanțare din bugetul local , proiect care a fost

finalizat în anul 2024 . Programul Strategia Uniunii Europene pentru Regiunea Dunării (SUERD) este o strategie macro-regională a UE care vizează dezvoltarea economică și îmbunătățirea condițiilor de mediu în regiunea Dunării. De asemenea Grădinița cu program normal din comună , a fost reabilitată și modernizată în anul 2023 , totodată fiind achiziționat și un complex de joacă amplasat în curtea acesteia .Atât școala cât și grădinița au fost dotate cu mobilier si materiale didactice . Tot în anul 2024 în curtea școlii a fost amenajat un teren sintetic multifuncțional de care elevii se bucură la orele de educație- fizică și sport.

În anul școlar 2024-2025 la Școala Gimnazială Vlădeni își desfășoară activitatea 23 de cadre didactice , 2 cadre auxiliare , numărul preșcolarilor este de 48 , numărul elevilor din clasele I- IV este de 90, iar numărul celor din ciclul gimnazial este de 66.

Elevii au șansa să învețe în prezent într-o școală dotată la standarde europene. Sisteme moderne de învățare, table inteligente și dotări digitale performante - toate aceste componente sunt făcute special pentru ca elevii să aibă parte de lecții interactive, la condiții de oraș. În școala noastră , putem spune că se predă educația modernă.

